

ЯНУАРИ

Мила Дани,

ПРЕМЕСТВАНЕТО Е УЖАС.

Тази сутрин опаковах последната част от книгите ми за Опасния Зак в последния кекав кашон и се сбогувах със стаята си в Грейвил. Знам, че Грейвил е просто един обикновен град, но когато настъпи този ден, наистина не исках да си тръгвам. И предполагам, че и всичките ми вещи не исказаха...

Казах на мама, че дупката в кашона е знак, че не трябва да се местим.

– Франки Браун – каза ми тя, без дори да вдига поглед, докато пишеше с маркер **КУХНЯ** от едната страна на един кашон. – Аз съм учен. Вярвам единствено в доказателства, подплатени с факти. А сега побързай! Камионът за преместването ще пристигне скоро.

Така че продължих да опаковам и казах на татко за знака, но той просто се съгласи с мама, както прави винаги.

Излязох от стаята си за последен път. Не пророних нито една сълза, както ти твърдеше, че ще направя. И знаеш какво значи това, нали? Дължиш ми значката ти на Опасния Зак – ограниченото издание! Нали се сецаш, онази суперстрахотната, която *прилича* на нормална червена значка, докато не я наклониш по правилния начин и не се появят думите **ОПАСНАТА БАНДА!**

Леле, обичам тази значка още от момента, в който изпадна от кутия „Опасна зърнена закуска“ и се приземи в твоята купичка, а не в моята. И сега е моя! Можеш да я сложиш в плика, когато ми отговаряш. (НАЙ-ДОБРЕ ДА МИ ОТГОВАРЯШ, ДАНИ!)

Татко казва, че новите хора, които ще се нанасят в нашата къща, ще превърнат моята стая в домашен фитнес.

ФИТНЕС!

Можеш ли да го повярваш? Че аз съм израснал там! Преживели сме толкова много епични моменти в тази стая, Дани. Това ме накара да се замисля за онзи път, когато отидохме на училищна екскурзия до Лондон и спряхме, за да снимаме една синя паметна плоча на стената на една къща само защото някакъв автор, за който изобщо не бях чувал, бил написал книга там. Ами ако този тип Дикенс е получил плоча, задето просто е написал някакви си думи, тогава и моята стая заслужава почетна табела. Всъщност реших да направя една, преди да заминем, така че новите собственици да знаят чия е била стаята, в която тренират.

ФРАНКИ БРАУН
Извадил 10 000 сопола
в ТАЗИ стая
от 0 до 10-годишна възраст

Проблемът е, че татко стана подозрителен, когато попитах в кой кашон е опаковал чука, така че няхах възможност да я закача.

Обаче сериозно, правили сме ТОЛКОВА много невероятни неща в тази стая. Завършихме първата си видеоигра, видяхме **ПЪРВОТО СИ НЛО** през този прозорец, а и онзи път, в който забелязахме една и съща падаща звезда и ръката ми СЛУЧАЙНО докосна твоята, а ти помисли, че се опитвам да те хвана за ръка.

ХА-ХА! ДА БЕ!
БЛЯК!

Дори бебешката ми кошара е била тук, като съм бил бебе. А сега някакви непознати ще натъпчат стаята с пътеки за бягане и гребни тренажори.

Е, оставих им една бележка на пода, която смятам, че може да промени намеренията им.

Това е ПРАВЕН ДОКУМЕНТ, който удостоверява, че тази СТАЯ все още принадлежи на господин Франки А. Браун. С прочитането на този ПРАВЕН ДОКУМЕНТ вие влизате във визуален договор с господин Франки А. Браун (законния собственик на гореспоменатата стая) и се съгласявате, че **НЯМА** да превръщате тази историческа забележителност във **ФИТНЕС** и че вместо това ще си купите карта за фитнес като всички останали. Нито пък ще променяте споменатата стая по какъвто и да е начин без писмено съгласие от самия господин Франки А. Браун. Ако нарушите този договор, ще последват сериозни послес подслет ще си имате ядове със **ЗАКОНА**, включително с полицията или по-лошо – с някой **АДВОКАТ!**

За съжаление, мама намери бележката, преди да заминем.

– Трябва да се научиш да се разделяш с някои неща, Франки – въздъхна тя.

– С удоволствие бих оставил Макс тук – казах ѝ, но очевидно това не беше вариант, така че Макс трябваше да дойде в новата къща. Което беше ужасно, защото си наака памперса в колата, докато пътувахме насам, но татко каза, че няма време да спираме, така че трябваше да пътувам през цялото време с подадена през прозореца глава, за да не вдишвам частици от акото му.

Минахме с колата покрай ябълковото дърво в предната градина на господин Флаксън и си спомних как веднъж те предизвиках да се качиш чак до върха. Когато го направи, така бурно взе да се радваш, че клонът се **СКЪРШИ**, ти прелетя по целия път додолу, приземи се върху **МЕН** и после двамата се озовахме в болницата с еднакви цитини. Но пък на следващия ден и на двама

ни бе позволено да си останем вкъщи, което беше доста готино!

След това пък изядохме онзи сладолед с парченца бисквити с фъстъчено масло, който

намерихме в дъното на фризера и на който срокът му беше изтекъл преди десет години, защото ти каза, че е „винтидж“ и че „сладоледът става по-хубав с годините“, като онава миризливо сирене, дето баща ми го яде по Коледа.

И двамата завършихме с

ИЗМРЪЗНАЛИ МОЗЪЦИ И ХРАНИТЕЛНО НАТРАВЯНЕ.

Както и да е, това ме накара да осъзная, че сме вършили доста готини неща заедно в Грейвил. Но мама истински се вълнува за новата си работа, заради която се местим.

– Искам да бъда научен ръководител от години, Франки. Не всеки ден изниква такава възможност, да знаеш! – не спира да повтаря тя. – Освен това в новата къща има голям гараж. Идеален за съхранение на работата ми!

Та това е положението.

Но не се притеснявай, няма да те забравя.

ТА НИЕ СМЕ
НАЙ-ДОБРИ
ПРИЯТЕЛИ
ОТ ЦЯЛА
ВЕЧНОСТ!

Кое е и причината да реша да започна да ти пиша писма. Идеята всъщност беше на татко, докато карахме към новата къща.

– Трябва да опиташ да пишеш на Дани! Когато бях малък, имах приятел от Франция, с когото си разменяхме писма. Казваше се Жан-Клод. Обичаше хеликоптери – припомни си той, започвайки една от дългите си истории за „Когато бях малък...“, така че спрях да слушам след това.

ПИСМА? КАК ЛИ ПЪК НЕ! И двамата знаем, че писмата са следващото най-сучно нещо след прахта, така че сметнах идеята за абсолютно глупава, точно като останалите абсолютно глупави идеи на татко ми.

– Аха, не, идеята е абсолютно глупава – казах му. – Просто ще си разменяме имейли.

Но след това си спомних, че ти делиш един компютър с върховния лидер на **ПЛАНЕТА ДОСАДА** – по-голямата ти сестра, а тя сякаш винаги успява да разгадае паролите ти. Освен това и двамата знаем, че Мая никога не ме е харесвала!

Тогава ми светна, че писането на писма всъщност е идеално! Никой вече не чете писма, така че Мая изобщо няма да го очаква. А

родителите ни ще бъдат доволни, че упражняваме почерка си.

(Веднъж чух мама да казва, че татко всъщност може да бъде истински гений, стига да не е такъв идиот, и че линията между двете е доста тънка. Мисля, че е права.)

Така че ще ти пиша веднъж месечно, за да ти разказвам с какво се занимавам в.... Чакай, току-що осъзнах нещо. Дори не съм ти казал **ЕДИНСТВЕНОТО** хубаво нещо за преместването в тази къща! Градът, в който се местим, се нарича...

Можеш ли да повярваш? Действително така се казва. Вече живея в Чудато! Пиша ти писмо от Чудато! Това е Чудато писмо! Знам, нали? Човек не може просто да си измисли подобни неща!

О-ПА! Трябва да изчезвам. Татко поръча пица за първото ни хранене в новата къща и искам да видя дали това заведение е добро, или не. Ще се върна да довърша писмото след малко и да ти докладвам как е **ЧУДАТАТА** пица на вкус! Тези закачки никога няма да ми омръзнат!

ВЪРНАХ СЕ! Чудатата пица ставаше. Можеха да сложат повече сирена (знаеш, че имам нужда от **ТОНОВЕ** сирена върху пицата!), но това, че заведението реално се нарича „Чудатата пица“, донякъде компенсира.

И така, обзалагам се, че се чудиш каква е новата къща. Номер 13 на улица „Сблъсък“. Още едно готино име, нали? Е, за съжаление, само това ѝ е готиното. Мама каза, че „новата“ къща ще бъде **МНОГО** по-хубава от старата, но когато ми показа снимки, изглеждаше така, сякаш мирише на гъби и – каква изненада – наистина е така! Освен това в нея няма нищо „ново“. Когато си купиш нови дрехи, те не са били вече носени от някоя възрастна

дама, тъй че не виждам защо трябваше да се местим в къща, в която вече е живяла такава (заедно с единайсетте ѝ котки).

На входната врата има прозорче със странно, цветно стъкло от вида, който си виждала в църквите. Изглежда хубаво, предполагам, ако човек си пада по подобни неща. Аз заявих, че би било по-хубаво, ако имахме от онези бронирани **ЗОМБИУСТОЙЧИВИ** входни врати, които могат да издържат силата на цяла армия немъртви, но мама каза да не говоря подобни глупости – никога нямало да можем да си позволим такава.

Имаме всичко, което обичайно би очаквала да намериш в една къща: всекидневна, кухня, спални, врати, прозорци, лампи... А точно до

кухнята има огромен гараж... който е на мама. Помниш ли как казах, че той е една от главните причини да се преместим тук? Е, мама от много отдавна искаше място, на което да съхранява всичките си **ИЗОБРЕТЕНИЯ**, и сега го получи. Останалите трябва да **НЕ ВЛИЗАМЕ** там!

Предполагам е доста готино, че мама е **ИЗОБРЕТАТЕЛ**, но нека ти кажа следното: що се отнася до преместването в нов дом, изобретателите са

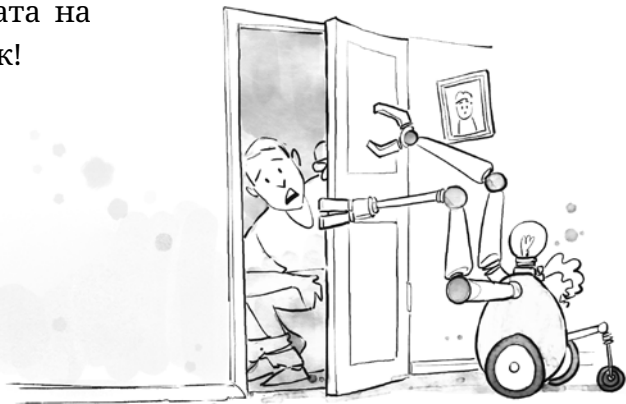

Всичките ѝ изобретения имат нужда от „рекалибриране“ или нещо такова, което, мисля, значи, че всички леко са се раздрънкали по пътя дотук.

ПАЛАЧИНК-О-МАТИКА започна да прави купища палачинки в момента, в който мама разопакова кухненските прибори, и отказа да спре!

След това **ПАЛАЧИНК-О-МАТИКА** ги метна през прозореца. Или поне щеше да го направи, ако **ПРОЗОРЕЦО-ОТВАРЯЧА** работеше като хората, но вместо това той бе зает да отваря вратата на тоалетната на долния етаж!

И най-лошото от всичко бе, че **АВ-ТО-ПАМПЕРСО-СМЕНИТЕЛЯ** изглежда не прави разлика между мен и Макс...

Но след като мама изглади всички дефекти, нещата би трябвало отново да заработят нормално. Което ме подсеща: **РОБО-ЮТИЯТА** реши да изглади обувките ми, но тъй като съм с плоски стъпала, татко смята, че те все така ще ми стават без проблем.

Както и да е, в тази къща има едно нещо, което нямахме в старата:

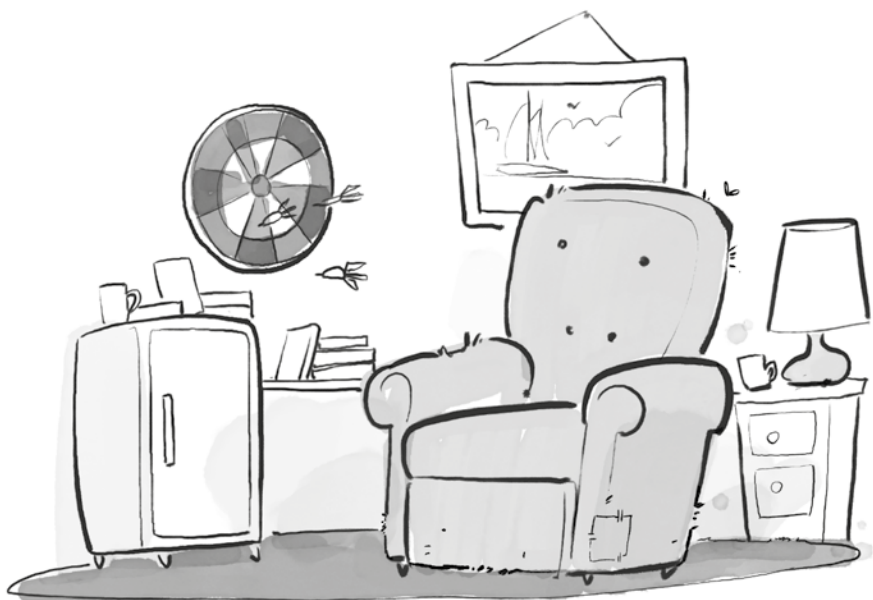

Опитах се да накарам мама и татко да ми позволят да спя там, но татко каза, че щяло да бъде неговата „мъжка пещера“. Единственият друг възрастен човек, за когото знам, че притежава своя собствена пещера, е Батман, затова първо реших, че татко може да живее някакъв таен **ДВОЙСТВЕН ЖИВОТ** като супергерой, подобно на Опасния Зак, което би обяснило защо е толкова смотан в реалния живот. Нямах търпение да разбера що за тайна супергеройска щабквартира щеше да нагласи в тази *мъжка пещера* в мазето!

Можеш да си представиш разочарованието ми, когато мама обясни, че това е просто място, на което татко да държи всичките си боклуци, които тя не му позволява да оставя в останалата част от къщата. Мисля, че тъй като тя получи гаража, татко реши, че и той има нужда от собствено място. Такова мрънкало е, но е много развълнуван, че се уреди с мъжка пещера. Няма костюм на прилеп или джаджи, но пък има кафявото кресло, което старото ни куче надъвка здраво (почивай в мир, Били), дартс и малък хладилник, пълен с газирани напитки, които не ми е позволено да пия, защото мама казва, че ще ми изгният зъбите (зъбите на татко сигурно вече не могат да бъдат спасени).

ПРАХОСАНО. ПРОСТРАНСТВО.

Тъй че, вместо да имам Спалня на мечтите в мазето, сега трябва да се качвам по две кекави стълбищни рамена до горния етаж. И е точно толкова страховито, колкото звучи.

– Тук горе можеш да вдигаш толкова шум, колкото ти душа иска, Франки! – каза мама, като *наистина* се стараяше да ме очарова.

– И ще можеш да се упражняваш на барабаните си, без да пречиш на никого! – добави татко. Той е много доволен, че започнах да свиря на някакъв инструмент... може би се надява, че някой ден и аз ще бъда музикант без работа. Но съм готов да се обзаложа на онази страхотна значка на **ОПАСНАТА БАНДА**, която ми дължиш, че ако започна да свиря на барабаните в три през нощта, това пак ще бъде определено като „недопустимо“.

Питаш каква е стаята ми? Дали ще бъде достойна за почетна табела? Ами представи си **НАЙ-СТРАХОВИТАТА**,

**С ГОЛЯМА СИГУРНОСТ
ОБИТАВАНА ОТ ДУХОВЕ СТАЯ,
ЗА КОЯТО МОЖЕШ
ДА СЕ СЕТИШ.**

**УМНОЖИ ТОВА
ПО ДВАЙСЕТ
И ДОБАВИ
ЕДИН МИЛИОН!**

Скърцащи дъски на пода:

Врати на гардероба, които не се затварят докрай, така че „нещото“, което живее вътре, да може да те наблюдава:

Студено течение, което преминава през малки пукнатини край прозорците:

СПОКОЙНО МОГА
ДА ЗАЯВЯ, ЧЕ
СТАЯТА МИ Е

УЖАСНА!

Мислех, че ще стане малко по-уютна, като залепя онези светещи в тъмното звезди, които имах по тавана в старата ми стая. Нали се сещаш, онези, които подреждахме така, че да образуват забавни думички.

Познай обаче! Новата ми стая е толкова прашна, че те дори отказват да се залепят. Мама ми каза да използвам **ПРАХ-О-МАТИКА**, за да я изчистя, след което ще залепват по-добре, но докато изобретенията ѝ се държат толкова ненормално, отказвам да ги пипам. А и двамата знаем, че вероятността сам да избърша прахта е нулева. Та заради това всичките ми светещи в тъмното звезди са в плика заедно с това писмо, за да можеш ти да ги залепиш на твоя таван. Така, когато си лежиш в леглото и ги гледаш, можеш да си мислиш за мен в моята обитавана от призраци стая в къщата, която мирише на гъби и котки, с паянтовата, незомбиустойчива входна врата.

Ще ти пиша пак следващия месец... ако съм още жив. О, когато минаваш покрай старата ми къща на път за училище, опитай да видиш какво правят вътре. Искам детайли!

ФРАНКИ А. БРАУН
X

П.П. Прощавай за това X... нещо се отнесох.

БЛЯК.
 ХА-ХА.